Enderrock | Marta Alcaide | Actualitzat el 10/06/2022 a les 10:30

Gracià Pedro: «Estic content de la música 'antimainstream' que hem fet»

Parlem amb l'artista de Barcelona sobre el seu segon EP 'Avui és l'endemà'

Gracià Pedro

El cantant i teclista barceloní de **Bremen**, **Gracià Pedro**, va crear un projecte en solitari, amb què va debutar el 2017 amb l'EP *Respiració branquial* (autoeditat), al costat d'**Arnau Vallvé** (**Manel**) a la producció. Cercant una sonoritat de directe, l'artista decideix passar del format solitari a bandautor, amb Valen Nieto a la guitarra elèctrica, Miquel Sospedra al baix i Miguel Ballester a la bateria. Durant aquests cinc anys, l'artista i la banda han estat cuinant a foc lent el segon EP, *Avui és l'endemà* (autoeditat, 2022). Parlem amb **Pedro** sobre aquest darrer treball.

"Avui és l'endemà" és el que repeteixes una vegada i una altra a la peça "L'endemà" i, a més, dona nom al títol d'aquest segon EP. Queda clar, que sobre el passat no podem fer res, però entre el present i el futur, amb quin moment et quedes?

Em quedo tant amb el present com amb el futur. Amb el present, pel que estic vivint ara: la publicació d'un nou EP format per quatre cançons noves. I amb el futur, per tot el que vindrà, que no

sé què serà, però espero que siguin coses magnífiques.

"Els rosers" és la cançó que obre 'Avui és l'endemà'. De què parla?

"Els rosers" la vaig compondre en ple confinament, just quan ens deixaven sortir a fer esport. Soc de Barcelona, però me'n vaig anar a viure a Banyoles i, quan vaig sortir a passejar per l'Estany, em va sobtar com se sentien els ocells. Recordo passejar entre les plantes i les flors i gaudir de les meravelloses vistes dels Pirineus. Tot el que forma part de la naturalesa, al tema, fa com una pujada molt forta. A més, aquesta peça és diferent a les altres: és molt més poètica.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=2w0Kflp4LYw
Què ha suposat per tu fer el canvi de viure a la gran ciutat metropolitana a Banyoles?

A les ciutats es viu d'una manera frenètica i no n'he sigut conscient fins que no n'he sortit. Vaig marxar de Barcelona perquè vaig tancar el meu bar de tapes. Després d'això, vaig tenir un fill i la meva dona i jo vam decidir marxar a viure cap a Banyoles, aprofitant que ella és d'allà, per gaudir d'una vida més tranquil·la. En arribar, ens vam adonar que Barcelona és una ciutat hostil per viure-hi en família. Barcelona ja no és la mateixa ciutat que era quan jo era petit. Ara és una ciutat encarada a l'oci, els negocis i el turisme.

Tant "Pel cel obert" com "Fèiem l'amor" relaten històries d'amor, i cap d'elles té un final bonic. L'amor no és tot flors i violes?

Soc una persona catastrofista, no romàntica. Normalment, em surten cançons que tendeixen al dramatisme. "Fèiem l'amor" és un drama amb un rerefons d'estar malament, però on, finalment, es pot continuar endavant. Però, en general, soc bastant dramàtic fent cançons d'amor.

Gracià Pedro

En aquestes dues cançons, a més, es pot escoltar una base més treballada.

Han estat més produïdes, però ho hem gravat tot a l'estudi de l'Arnau Vallvé (**Manel**) en directe, i intentant no fer grans vestimentes. La idea era ser molt directes. Sí que és veritat que, la manera com s'ha enfocat o produït, ha resultat en un estil vuitanter i rocker.

En aquest segon EP t'acompanya la teva banda. Què és el que ha fet crear aquest format?

De tota la vida la meva banda ha estat **Bremen**, però també vaig voler iniciar el projecte **Gracià Pedro** de la mà de **Vallvé**. Entre els dos vam fer una producció que m'agradava molt, però quan vaig buscar els músics i vam començar a assajar vaig veure com les cançons guanyaven potencial. Amb la banda vaig fer uns quants concerts i vam creure que els temes s'havien de gravar en aquest format. El color de les peces, que les componc jo, depenent de com es produeixin, canvien radicalment. Abans, amb la producció de **Vallvé** feia una sensació de producció d'estudi i, ara, amb la nostra, de directe.

Gracià Pedro

Així doncs, Gracià Pedro és un projecte de cantautor, banda o bandautor?

De bandautor m'agrada. [RIU] Al final tot el pes recau sobre mi, si faig promoció o entrevistes, ho faig jo. Ells són músics professionals i molt bons i implicats, però, toquen amb altres artistes. Llavors, el projecte porta el meu nom, però m'agrada tocar-lo amb la meva banda.

Des del 2017, que vas publicar 'Respiració branquial' (autoeditat), que no presentaves un àlbum. Què has fet durant aquests anys?

Aquests últims anys he publicat dos senzills: "Res és tan greu" (2020) i "Tu m'ho vas dir" (2021), per anar traient el cap. Vaig voler tornar a preparar cançons noves i arrencar una altra vegada el meu projecte personal. La idea, amb **Gracià Pedro**, era crear unes cançons pròpies i al meu estil, però, volia vestir-les amb una banda de directe. Els dos senzills van estar produïts per **Vallvé** també, però aquest EP, l'hem gravat tot amb la banda. A més, per mi, les lletres tenen una gran importància i he estat donant-los moltes voltes fins que he estat convençut del resultat.

Quina és la gran diferència entre el primer i el segon treball?

Hi ha una maduresa en l'àmbit compositiu i lletrístic i em sento més còmode amb aquestes cançons que amb les del 2017. Pel que fa a la producció, estic content de l'*antimainstream* que hem fet. Vaig tornar amb "Els rosers", que és un tema poètic, tranquil i curt. Això fa molt complicat que soni en mitjans com la ràdio, ja que la cançó no és animada com els senzill habituals, però per mi representa molt el que fem i es diferencia de tota la resta.

Gracià Pedro

Segurament, en aquests cinc anys hauràs compost més temes que els que descobreixes a l'EP. On han quedat?

Hi ha cançons que són de **Bremen**. La banda té coses preparades, però som cinc homes que tenen infants a casa i això fa que ens costi trobar-nos. Tot i així, continuem fent coses: tenim un disc pendent. Jo mateix, tinc moltes coses, però com m'agrada treballar calmat, tot té el seu temps.

Com has escollit el repertori de temes que formen aquest treball?

Buscant que tots ells tinguessin una sonoritat semblant. Jo no componc conceptualment, perquè a mi m'agrada fer cançons individuals. Així doncs, l'única relació entre elles és la sonoritat. Soc més eclèctic.

I doncs, quin és el punt sonor que les uneix?
Avui és l'endemà és un homenatge a la música dels setanta, que era molt tocada, crua i directa, es gravava tal com sonava en un concert. Aquesta era la idea de l'EP: si els concerts sonen d'aquesta manera, a l'estudi, també.